

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/25/2018
Identifikačné číslo spisu: 5316010027
Dátum vydania rozhodnutia: 20.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Štefan Michálik
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5316010027.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Viliama Dohňanského, na neverejnom zasadnutí konanom 20. marca 2019 v Bratislave, v trestnej veci obvineného F. B., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 2. mája 2017, sp. zn. 1To/49/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného F. B. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Čadca rozsudkom z 22. novembra 2016, sp. zn. 2T/7/2016 (ďalej len ako „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“), uznal obvineného za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

dňa 29. júna 2015 asi o 16.30 hod. v altánku pred obchodom s potravinami v obci Nová Bystrica - Vychylovka, časť Podrycierová, po predchádzajúcej slovnej hádke s T. B., ktorý sedel oproti nemu za stolom, tento fyzicky napadol tak, že sa postavil a najmenej dvakrát ho udrel päťou do oblasti tváre, následkom čoho T. B. spadol na zem, čím mu spôsobil zlomeninu jarmového oblúka vľavo bez posunu úlomkov, zlomeninu hrotu nosových kostí s posunom a pomliaždenie tváre v oblasti čela s opuchom a podkožným zakrvácaním v oblasti oboch očí, čo si vyžaduje dobu práceneschopnosti v trvaní tri týždne.

Obvinenému bol za to podľa § 364 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák., § 37 písm. h/ Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 1 roka, výkon ktorého súd podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. podmienčne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. obvinenému určil skúšobnú dobu v trvaní 1 roka. Týmto rozhodnutím súd zároveň podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obvinenému povinnosť nahradiť poškodenému škodu vo výške 1 287 €.

Krajský súd v Žiline uznesením z 2. mája 2017, sp. zn. 1To/49/2017 (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolanie obvineného, ktoré smerovalo proti

celému rozsudku prvostupňového súdu.

Obvinený, prostredníctvom zvoleného obhajcu, podal dňa 29. januára 2018 dovolanie voči uzneseniu krajského súdu ako i konaniu, ktoré vydaniu tohto rozhodnutia predchádzalo, a to pre dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. i/ Tr. por.

Predložené dovolanie obvinený zdôvodnil tým, že napadnuté uznesenie podľa jeho názoru trpí nesprávnosťou a nezákonnosťou. Uviedol, že chyby, na ktoré poukázal vo svojom odvolaní sú primerane aj jeho dovolacími dôvodmi, nakoľko krajský súd sa s nimi nevysporiadal. Táto skutočnosť podľa obvineného zakladá arbitrárnosť uznesenia krajského súdu a zároveň je porušením jeho práva na obhajobu. Daného pochybenia sa podľa obvineného dopustil už okresný súd, ktorý sa nevysporiadal s jeho argumentáciou. V tomto ohľade obvinený namietol aj to, že konajúce súdy odmietli vykonať ním navrhované dôkazy.

V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. obvinený uviedol, že v posudzovanej veci nebolo preukázané, že by sa dopustil trestnej činnosti, a preto nebolo možné uznať ho za vinného nad všetky rozumné pochybnosti. Pri správnom hodnotení dôkazov mali súdy dospieť k záveru, že skutok, ktorý sa stal, nie je trestným činom z dôvodu nutnej obrany podľa § 25 Tr. zák. Obvinený v tejto súvislosti uviedol, že súdy neprihliadli na útok, ktorý voči nemu viedol poškodený, resp. ktorý mu od poškodeného hrozil. V nadväznosti na výpoveď znalca obvinený uviedol, že súdy nehodnotili dôkazy komplexne a súčasne nevyhodnotili ani obsah výpovede svedka G. S., ktorý nepriamo potvrdil prvotný útok poškodeného na jeho osobu. Konajúce súdy podľa obvineného nevzali do úvahy, že jeho obrana neprekročila rámec celkom zjavnej neprimeranosti. Za nutnú obranu by podľa jeho mienky išlo aj vtedy, ak by súd vzal za dokázané dva údery nasledujúce hneď za sebou, lebo až potom došlo k pádu poškodeného, a teda k bezpečnému odvráteniu jeho útoku.

Poukázaním na výpoveď poškodeného z prípravného konania a tiež z hlavného pojednávania, obvinený spochybnil správnosť znenia ustáleného skutku, keďže tento uviedol, že obvinený ho mal udrieť jedenkrát a následne niekoľkokrát kopat', pričom kopanie bolo znalcom úplne vylúčené. Podľa obvineného nebolo vyvrátené jeho tvrdenie, že poškodený utŕžil (niektoré) zranenia v dôsledku pádu a nárazu o stôl.

Vo veci nie je daná ani subjektívna stránka trestného činu, nakoľko on v žiadnom prípade nemal úmysel ublížiť poškodenému. Obvinený sa len bránil útokom poškodeného tak, ako tomu bolo aj v minulosti. Tomu podľa obvineného svedčí aj správanie poškodeného po tom, čo došlo k inkriminovanému skutku. Podľa slov obvineného, poškodený nie je schopný správne reprodukovať zažitý deje pre svoju silnú závislosť na alkohole. V tomto ohľade však konajúce súdy odmietli vykonať ním navrhované znalecké skúmanie z odboru psychiatrie a odboru toxikománie. Výpoveď poškodeného je podľa obvineného rozporná a nehodnoverná. V tomto kontexte obvinený namietol, že súd prijal verziu poškodeného, avšak nestotožnil sa s jeho výpoveďou, ktorá bola v konaní čiastočne podporená samotným poškodeným, ale aj ďalšími svedkami a znaleckým skúmaním. Výpovede svedkov (T. B., E. J. a T. N.) podľa obvineného nemožno označiť za nevierohodné len z dôvodu príbuzenského pomeru k jeho osobe. Obvinený vyjadril nesúhlas so záverom súdov, že výpovede týchto svedkov neboli ničím verifikované. V tejto súvislosti poukázal na výpoveď znalca, ktorú podal na hlavnom pojednávaní, kde uviedol, že zdravotný stav obvineného zodpovedá skutočnosti a popisu svedkov ako i samotného obvineného. Za danej situácie, berúc do úvahy aj tú skutočnosť, že vo veci neexistuje ani len ucelená reťaz nepriamych dôkazov o spáchaní skutku, je podľa obvineného namieste aplikovať zásadu in dubio pro reo a oslobodiť ho spod obžaloby.

Prvostupňový súd podľa názoru obvineného nesprávne, a síce v jeho neprospech interpretoval záznam o podaní vysvetlenia z 2. júla 2015 na Obvodnom oddelení Policajného zboru v Starej Bystrici. Obvinený v dovolaní ďalej uviedol, že poukázanie na jeho odpis registra trestov nepožíva žiaden význam, nakoľko posledný záznam v ňom končí v roku 1990. Prvostupňový súd sa navyše dopustil pochybenia, keď konštatoval tri záznamy v tomto registri, nakoľko rozsudok Okresného súdu Čadca z 24. júla 1990, sp.

zn. 3T/149/90, bol zrušený rozsudkom najvyššieho súdu zo 14. decembra 1994, sp. zn. 6 Tz 20/94.

Obvinený ďalej poukázal na ten fakt, že prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní, pri vyhlásení rozsudku, dňa 22. novembra 2016 síce hovoril o úprave skutku, avšak táto skutočnosť netvorí obsah písomného vyhotovenia rozsudku, a preto je toto rozhodnutie ako i uznesenie odvolacieho súdu, postihnuté nepreskúmateľnosťou a je potrebné ho zrušiť.

V závere dovolania obvinený okresnému súdu vytkol, že sa pri ukladaní trestu nezaoberal hodnotením významu priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. Podľa jeho názoru predstavuje podstatný rozdiel, ak táto priťažujúca okolnosť je naplnená jednočinným alebo viacčinným súbehom, a to navyše rovnorodým alebo nerovnorodým. V posudzovanom prípade išlo o najmiernejšiu formu, a síce o jednočinný súbeh. Podľa obvineného je potrebné zohľadniť ten faktor, že skutkové podstaty posudzovaných trestných činov sa v podstatnej miere prekrývajú.

Z uvedených dôvodov obvinený navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len ako „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“), aby zrušil uznesenie krajského súdu i rozsudok okresného súdu a aby okresnému súdu vrátil vec na nové prejednanie a rozhodnutie s tým, aby ho tento súd oslobodil spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Tr. por.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril okresný prokurátor Okresnej prokuratúry Čadca podaním z 15. februára 2018, v ktorom uviedol, že pokiaľ ide o dôvody uvádzané v dovolaní, tieto sú v podstate reprodukciou odvolacích námietok obvineného, s ktorými sa krajský súd vo svojom odôvodnení podrobne vysporiadal.

Okresný prokurátor stotožňujúc sa s argumentáciou v napadnutom uznesení, navrhol odmietnuť dovolanie obvineného ako nedôvodné postupom podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Obvinený, cestou obhajcu, v reakcii na vyjadrenie okresného prokurátora, ďalším podaním, ktoré bolo najvyššiemu súdu doručené dňa 4. marca 2019, uviedol, že vyjadrenie okresnej prokuratúry obsahuje len všeobecné a nekonkrétne tvrdenia, ktoré nespochybňujú a ani nevyvracajú ním uplatnené dovolacie námietky. Argumentácia použitá v dovolacom konaní je podľa obvineného výsledkom nesprávneho vyhodnotenia jeho odvolania, nakoľko odvolací súd sa nedostatočne, resp. nedôsledne vysporiadal s jeho námietkami a dôkazmi. Obvinený zároveň odvolaciemu súdu vytkol, že nepostupoval individuálne s ohľadom na konkrétne posudzovanú trestnú vec. Súčet týchto pochybení podľa mienky obvineného viedol k nezákonnému rozhodnutiu v jeho prípade na oboch stupňoch súdov. V závere tohto podania obvinený navrhol najvyššiemu súdu rozhodnúť v súlade s návrhom uvedeným v jeho dovolaní.

Na vyjadrenie Okresnej prokuratúry Čadca reagoval krátkym podaním, ktoré bolo najvyššiemu súdu doručené dňa 7. marca 2019, splnomocnenec poškodeného. Ten uviedol, že sa plne stotožňuje s textom predmetného vyjadrenia, a preto sa pripája aj k jeho návrhu na odmietnutie dovolania obvineného postupom podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Najvyšší súd ako súd dovolací podľa § 377 Tr. por. v zmysle povinnosti vyplývajúcej mu z § 378 Tr. por. predbežne preskúmal dovolanie obvineného a nezistil taký dôvod, pre ktorý by ho bolo nevyhnutné odmietnuť z formálnych dôvodov uvedených v § 382 písm. a/, písm. b/ alebo písm. d/ až písm. f/ Tr. por. Na strane druhej však najvyšší súd dospel k záveru, že v dovolaní obvineného absentujú dôvody uvedené v § 371 ods. 1 Tr. por., a preto ho postupom podľa § 382 písm. c/ Tr. por. ako nedôvodné odmietol.

Úvodom, považuje najvyššie súd za vhodné poznamenať, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania podľa § 385 ods. 1 Tr. por., sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. (R 120/2012).

V zmysle uvedeného je tak za kvalitu podaného dovolania zodpovedný výlučne dovolateľ, ktorý svojim podaním určuje mantinely prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu. To znamená, že najvyšší súd nebude preberať jeho aktivitu a iniciatívne zisťovať ďalšie (v dovolaní neuvedené) chyby napadnutého rozhodnutia, alebo aj jemu predchádzajúceho konania, ktoré by zodpovedali niektorému z prípustných dovolacích dôvodov taxatívne uvedených v § 371 Tr. por.

Obvinený v predmetnom dovolaní uplatnil dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. i/ Tr. por. Ako však dovolací súd uvedie nižšie, vecné námietky obvineného týmto, ale ani iným uplatniteľným dovolacím dôvodom v zmysle naposledy uvedeného ustanovenia, nezodpovedajú.

Dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Z dikcie citovaného ustanovenia vyplýva, že naplnenie tohto dovolacieho dôvodu nemôže nastať pri akomkoľvek porušení práva obvineného na obhajobu, ale toto porušenie musí dosahovať zásadnú intenzitu. Tým sa má na mysli najmä porušenie práva na povinnú obhajobu v zmysle § 37 Tr. por. V súlade s judikatúrou a rozhodovacou praxou najvyššieho súdu pritom za porušenie práva na obhajobu v intencii § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10, ods. 11 Tr. por., ako aj vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. (ZSP 21/2010, R 7/2011, ZSP 16/2013, R 14/2015). Pre doplnenie týchto úvah najvyšší súd uvádza, že Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti. V tomto ohľade platí výlučne zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por. Dovolací súd, ako súd tretej inštancie, na podklade dovolania obvineného, nie je oprávnený opätovne preskúmať dôkaznú situáciu, a teda svojou činnosťou vstupovať do skutkových zistení, ku ktorým dospeli nižšie súdy. V zmysle uvedeného, namietanie rozsahu vykonaného dokazovania, či nesúhlas s jeho hodnotením, nenapĺňa zákonné atribúty žiadneho z prípustných dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por.

V konkrétnej rovine ide v prípade rozsahu vykonaného dokazovania o námietku spočívajúcu v odmietnutí vykonania znaleckého skúmania za účelom zistenia zdravotného - duševného stavu poškodeného a návrhu na vypočuje svedka W. Y. V prípade odlišného hodnotenia dôkazov ide o celý rad námietok, a síce tie, ktorými obvinený prezentuje vlastné hodnotenie skutkového deja (až po závery o nedostatočnom preukázaní skutkového stavu a nedostatku dôkazov pre ustálenie viny), spochybňuje súdom prijaté hodnotenie výpovedí svedkov a poškodeného z hľadiska ich dôveryhodnosti a faktických tvrdení, polemizuje so závermi súdneho znalca prezentovanými na hlavnom pojednávaní, prichádza s vlastnou verziou pôvodu zranení poškodeného a tiež nesúhlasí so súdnou interpretáciou záznamu o podaní vysvetlenia z 2. júla 2015.

Odhliadnuc od ustanovenia § 371 ods. 7 Tr. por., podľa ktorého dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné, najvyšší súd uvádza, že za arbitrárne, resp. svojvoľné rozhodnutie nemožno označiť také, ktorého závery ako celku (teda aj výroku) nezodpovedajú predstave strany v konaní, ktorá neuspela. V zmysle rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky za svojvoľné nemožno označiť ani také rozhodnutie, ktorého odôvodnenie nedáva odpoveď na každú otázku nastolenú stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (mutatis mutandis uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 19. septembra 2018, sp. zn. II. ÚS 441/2018). V tomto kontexte odôvodnenia oboch preskúmaných rozhodnutí spĺňajú všetky parametre ustanovenia § 168 Tr. por. Okresný súd v rozsudku na stranách č. 15-16 a krajský súd v uznesení na stranách č. 14-21 zrozumiteľným spôsobom dali odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Krajský súd sa v odôvodnení svojho uznesenia na stranách č. 20-21 patričným spôsobom vysporiadal aj okolnosťou týkajúcou sa zrušeného rozsudku Okresného súdu Čadca z 24. júla 1990, sp. zn. 3T/149/90.

Dovolací súd nemohol pripísať relevanciu ani námietke týkajúcej sa súdom neodôvodnenej úpravy

skutku, nakoľko pri porovnaní znenia inkriminovaného skutku v obžalobe (č. l. 84) s rozsudkom okresného súdu (č. l. 197) je evidentné, že k žiadnej takejto úprave nedošlo. Z obsahu vyšetrovacieho spisu vyplýva, že k úprave skutku došlo v prípravnom konaní, táto však nemala vplyv na zachovanie totožnosti skutku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. je daný vtedy, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

K citovanému dovolaciemu dôvodu najvyšší súd uvádza, že ním predpokladá situácia by mala svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu zodpovedá povaha dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. K porušeniu tohto práva tak môže dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solery or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom (viď napr. rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci *Marinescu* proti Rumunsku z 2. februára 2010, č. 36110/03; *Emen* proti Turecku z 26. januára 2010, č. 25585/02; *Al-Khawaja a Tahery* proti Spojenému kráľovstvu z 15. decembra 2011, č. 26766/05 a č. 22228/06). V rámci rozoberaného dovolacieho dôvodu tak najvyšší súd preskúmava len to, či jediný usvedčujúci dôkaz, alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy, boli vykonané zákonným spôsobom. Ani prostredníctvom toho dovolacieho dôvodu sa nemožno efektívne domáhať spochybňovania skutkových zistení, ku ktorým dospeli vo veci konajúce nižšie súdy (rozsah vykonaného dokazovania a spôsob hodnotenia dôkazov).

Obvinený síce formálne uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. a zároveň na strane č. 3 dovolania uviedol, že rozhodnutia oboch súdov sú založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, neuviedol však, ktoré konkrétne dôkazy tým má na mysli a v čom má spočívať ich nezákonnosť. Najvyšší súd konštatuje, že argumentácia obsiahnutá v dovolaní, povahu tohto dôvodu nenapĺňa.

Dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je daný vtedy, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Účinné uplatnenie rozoberaného dovolacieho dôvodu pripúšťa dve alternatívy. Prvá umožňuje namietať nesprávnu právnu kvalifikáciu a druhá dovolateľa oprávňuje uplatniť výhradu nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia. Naproti tomu znenie vety za bodkočiarkou konzekventne vyjadruje, že týmto dovolacím dôvodom sa nemožno domáhať revízie skutkových zistení, čo znamená, že dovolací súd je zásadne viazaný skutkovým stavom (ako je uvedený v napadnutom rozhodnutí), ku ktorému dospeli vo veci nižšie konajúce súdy. Najvyšší súd na podklade dovolania obvineného či generálneho prokurátora, teda nemôže preskúmavať správnosť zisteného skutku a postup, akým konajúce súdy hodnotili dôkazy, pretože táto činnosť je vždy založená na aplikácii procesných ustanovení, nie hmotnoprávných (viď R 57/2007, ZSP 46/2013, R 47/2014). Namietať zistenia skutkovej povahy je oprávnený len minister spravodlivosti prostredníctvom ustanovenia § 371 ods. 3 Tr. por.

Obvinený vo svojom dovolaní neuplatnil žiadne konkrétne námietky v tom zmysle, že by skutok zistený súdmi nevykazoval znaky ustálených prečinov, za ktoré bol odsúdený. Jeho námietky sa teda netýkajú právnej kvalifikácie skutku (právneho posúdenia) či nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia. Výlučne takto koncipované námietky by obsahovo korešpondovali s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Naproti tomu z povahy námietok obvineného evidentne vyplýva, že ich podstata je rýdzo skutková. Obvinený sa nimi snaží dosiahnuť zmeny v hodnotení vykonaných dôkazov, v konečnom dôsledku i zmeny súdom zisteného skutkového stavu a na podklade toho, po príslušnej úprave skutkovej vety (podľa predstáv obvineného) zmeny právnej kvalifikácie vedúcej k oslobodeniu obvineného.

S ohľadom na uvedené nie je možné pod uplatnený dovolací dôvod podradiť ani námietku, že pri správnom vyhodnotení dôkazov mali súdy dospieť k záveru o nevyhnutnosti aplikácie inštitútu nutnej

obrany v zmysle § 25 Tr. zák., nakoľko pre možnosť posudzovania podmienok nutnej obrany alebo putatívnej obrany ako okolnosti vylučujúcej protiprávnosť činu v dovolacom konaní, by zistený skutok musel obsahovať skutkové okolnosti svedčiace na možnosť konania obvineného v nutnej obrane alebo v putatívnej obrane (R 47/2014). Skutok ustálený v rozsudku okresného súdu, ktorý si v celom rozsahu osvojil krajský súd, a ktorým je dovolací súd viazaný, však v posudzovanom prípade nedáva žiadnu možnosť uvažovať o konaní obvineného v nutnej obrane podľa § 25 Tr. zák.

Pokiaľ ide o námietku obvineného týkajúcu sa absencie subjektívnej stránky, tak v tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na skôr prijatý záver, v zmysle ktorého motív páchatel'a a subjektívna stránka trestného činu sú znaky, ktoré sa síce týkajú psychiky páchatel'a, ale prejavujú sa navonok v spáchanom skutku a dokazujú sa rovnako ako objektívne znaky trestného činu (konanie, následok a ich príčinný vzťah, prípadne motív). Namietanie ich nezistenia alebo nesprávneho či neúplného zistenia v dôsledku nevykonania dokazovania alebo nesprávneho vyhodnotenia vykonaného dokazovania až v dovolaní predstavuje namietanie skutkových zistení a záverov, čo ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nepripúšťa (ZSP 40/2010 alebo aj uznesenie najvyššieho súdu z 24. septembra 2018, sp. zn. 6 Tdo 83/2017).

Obsahovo totožný záver je nevyhnutné prijať aj vo vzťahu k vyhláseniu obvineného, že nižšie súdy, pri dôkaznej situácii prítomnej v predmetnej trestnej veci, mali použiť zásadu in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech). Totiž podstata tejto námietky je tiež založená na spochybňovaní procesu hodnotenia dôkazov, vyplýva z princípu prezumpcie neviny, má výlučne procesný charakter - viaže sa len k zisteniu skutkového stavu, a preto (jej uplatnením či neuplatnením súdom v konkrétnej trestnej veci) nie je spôsobilá naplniť zvolený, ale ani žiaden iný dovolací dôvod uvedený v prvom odseku § 371 Tr. por. (porovnaj s uzneseniami najvyššieho súdu z 15. júna 2010, sp. zn. 2 Tdo 18/2010; z 1. júla 2013, sp. zn. 2 Tdo 15/2013; z 9. septembra 2015, sp. zn. 3 Tdo 47/2015; z 28. novembra 2018, sp. zn. 6 Tdo 74/2017; z 30. januára 2019, sp. zn. 6 Tdo 82/2017).

Dovolací súd nemohol pripísať žiadnu relevanciu ani tej námietke obvineného, ktorou cez aplikáciu ustanovenia § 37 písm. h/ Tr. zák. napadol zákonnosť výroku o treste odňatia slobody. V tomto smere najvyšší súd podotýka, že spáchanie viacerých činov je priťažujúcou okolnosťou bez ohľadu na druh súbehu trestných činov (jednočinný, viacčinný, rovnorodý, rôznorodý). Samotná povaha súbehu trestných činov však môže mať zásadný vplyv na určenie druhu a výmeru trestu (porovnaj s R 10/1974). Obvinenému bol v konaní podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody za najprisnejší z posudzovaných trestných činov, a síce prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Tr. zák., ktorého zákonom ustanovená trestná sadzba je určená hornou hranicou na 3 roky (dolná hranica trestnej sadzby nie je určená). Za situácie prevažujúceho pomeru priťažujúcich okolností (v danom prípade 1:0) bol okresný súd povinný v zmysle § 38 ods. 4 Tr. zák. zvýšiť dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, čím došlo k jej úprave na zákonné rozmedzie od 1 roka do 3 rokov. Obvinenému bol právoplatne uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 roka, a teda na samej spodnej hranici takto upravenej trestnej sadzby. Súd výkon tohto trestu odňatia slobody navyše podmienčne odložil. V zmysle uvedeného vyplýva, že okresný súd postupoval striktne v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného zákona, vrátane citovaného judikátu, a preto jeho postupu nemožno nič vytknúť. Najvyšší súd pre úplnosť dodáva, že v zmysle § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. sa v dovolacom konaní primeranosť trestu neskúma.

Na podklade vyššie uvedených skutočností, rozhodol najvyšší súd spôsobom, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.